

Politika ekmek kavgasıdır.

Sömürücüye

YUMRUK

Onbeş Günlük Siyasi Gazete

Şahsi saltanata ve onun temeli ettiği uğursuz bir idare biçimine karşı çekilen bir silah mukaddestir

Maden işçisi, ikinci defa sömürü düzenini protesto etti

Geçen hafta içinde maden işçileri, ocaklardan çıkıp Atatürk heykelinin önünde toplanarak, senelerin ezilmişliğini protesto etti. Bu arada bir çok üzücü olaylar cereyan etti. İşçiler coplandı, hatta dahada ileri gidilerek gaz bombaları ile dağıtıldı.

Bu arada yüzlerce işçi maden işçileri sendikasını ve yöneticilerini yuhaladı. Üzülmez ve Kozlu bölgelerinde işçilere nutuk çekmeye kalkan bazı müessese yöneticileri ve AP. iktidarının bakanları, işçiler tarafından dinlenmedi, protesto edildi. Müdür ve bakan arabaları ile İşçilerin toplu bulunduğu yerlere gitmeye ve fotoğraf çekmeye kalkan bazı gazeteciler dövüldü.

Toplum biliminden yoksun toplum polisi işçilere sert şekilde davranışından ötürü işçilerin sert tepkisi ile karşılaştı ve içlerinde ağır yaralananlar oldu.

Bütün bu hadiselerden sonra bakanından sen dikacısına kadar sözde yöneticiler işçileri suçladı.

Neydi işçinin suçu? İçinde bulunduğumuz söz de demokrasi idaresinde; maden işçisinin barındığı köylerimizde, halâ okul derdi, su derdi halledilemedi. Maden işçisinin aldığı ücret bir aileyi yaşatmaktan çok uzak ve çalışma şartları insan haysiyetine ve anayasamızda ön görülen esaslara aykırıdır. Köylerimiz sağlık hizmetlerinden yoksundur.

Köylerden işe nakledilen işçilerimizin bindiği araba ve trenlerde üst üste hayvan misali taşınmaktadır. Halâ işçiler bir davar sürüsü gibi itilip kakılmakta ve her gün hakarete uğramaktadır. Mesai sekiz saat derler, 10, 12 saat çalıştırırlar ve fazla mesai verilmemektedir. Yemekhane ve pavyonlarda ne doğru dürüst yemek ve ne de iyice rahat edip işin yorgunluğunu çıkarabilecek imkanlar vardır.

Aldıkları para, değil çoluk çocuklarını kendilerini bile beslemekten uzaktır. Bir de bu bozuk düzen icabı sömürü sendikacılığının da işçisinin kafasına dikmişler. Havzada yirmiden fazla sendika var, işçinin sırtından beslenir. Herbiri bağırta bağırta aidat keser işçiden. İstifa edersin para etmez, gider derdini anlatırsın yaka paça kovarlar adamı. Hepside nezaretçilerin ve parti madrabazlarının elinde geçim vasıtasıdır. İşçinin herkesten evvel ve hani misali kafasına dikilen bu adamlar arkalarını kodaman partilere dayamışlar, ne kendilerinden hesap sorulur, ne işçinin derdi dinlenir.

İşçinin en çok şikayet ettiği bu partizanlar, nasıl olurda gene işçi için mücadele eder. İşçi haklarını değil kendi haklarını savundukları şurdan belli ki, her sene nezaretçiler zam alırlar, işçiler toplu sözleşmeyi beklerler.

Toplu sözleşme yapacağız diye Ankara'ya taşınan bu sendika ağaları, ora barlarının en hovarda müşterisidirler. Ve bu tatlı hayatlarının devamı için müzakereleri uzatırda uzatırlar. A.P. İktidarı bunların sırtını sıvazlar.

Maden işçisi bütün bunları bilir, bilir değil yaşar. Yerin 700 metre derinliklerinde canı pahasına tıpkı cephede çarpışır gibi kömür çıkaran, sakatlandığında ya da ölümünde her ay prim ödediği sigortasından kendisi değil avukatlar beslenir.

Dört senede bir sandık başına çağırılır, kıymetli gardaşım, sayın vatandaşım diye türlü, türlü vaadler dinler, ve gerçekten inanır bu defa hayatının düzeleceğine. Ama hakarki gene eski tas eski hamam.

Ankara, İstanbul gazeteleri sözde millet hizmeti yapar. Kimi hükümeti tenkit eder, kimi ondan yana çıkar ve hiç birisi sormaz işçiye senin halin nicedir diye. Kendi kendilerine kahraman olurlar, hatta hapse girerler. Bir hadise oldumu koşar gelirler, gazeteci efendiler. Ellerinde fotoğraf makinaları ve kâğıt kalem, Tıpkı işçilerin hüviyetini tesbit etmeğe çalışan ajanlar gibi. İşçilere yabancı bir dünyanın adamı! Elbetteki işçiler bunlardan ürkecektir.

Bütün bunlar iyi şeyler değil, fakat suç işçiyi böylesine karanlıklara iten işçilere okuma yazmayı bile çok gören bu sömürü düzenindir.

Elbette ileride işçilerde protestolarını kanuni yollardan yapacaklardır. Suçlu aramak boşunadır, suçlu bu sömürü düzenidir.

Düzen suçlu arıyor

Bu ikinci. 1965 olaylarından üç sene sonra işçiler yeniden ayaklanıyor hatta bu sefer bizzat hükümet meydanına kadar gelerek sendikalarını basıyor ve senelerin ezilmişliğinin acısını çıkarmak istiyor.

Her seferinde olduğu gibi bu sömürü düzenin sahipleri gene suçlu aramaya kalktılar, Güya işçiler tahrik edilmiştir. Ve olaylar bu tahrik neticesinde patlak vermiştir.

Elbetteki bu sömürü düzeninin sahipleri suçun kendilerinde olmadığını anlatmak için ona buna çamur atmaya kalkacaklar. Tıpkı saklanmak için deve kuşunun başını kuma sokması gibi.

Besleme basında boş durmayacak ve suçu bu kap kaç düzenin karşısında olan ve emekçilerin mutluluğu için bizzat onları meclise davet eden Türkiye işi partisine atacaktı.

Düşünmüyorlar, acaba işçiler iki de bir neden ayaklanırlar? Meselenin derinliğine inmeden

(Devamı 4 ncü sahifede)

Dayak

Gazeteler büyük harflerle yazıyorlar. İstanbulda bir avukat karakolda dövülmüş. Olay Büyük Millet Meclisine aksettirilecekmiş. Demokrasi kelimesinin sık sık kullanıldığı memleketimizde bu hadise üzücüdür muhakkak. Ancak bütün vatan sathında binlerce köylü işçi her gün karakollarda şahitsiz delilsiz dayak yemektedir. Kimse bunlar hakkında ne sual sorar ne de üzerinde durur.

Acaba Büyük Millet Meclisinde hep zenginlerin, hatırlı adamların hakları mı korunur? İşçi köylü hakları ne zaman korunacak?

İkramiyelerin ilk avansı 7 Martta veriliyor

Haber aldığımıza göre 1968 ikramiyelerinin ilk avansı 7 Mart 1968 Perşembe günü verilecektir.

Bu ikramiyeler toplu sözleşmede alınan zamla birlikte hesaplanacaktır.

FISKE

Yuhalanan, camı çerçevesi dökülen ve işçiler tarafından istenmeyen bir kuruluş olarak ilân edilen Maden İşçileri Sendikası ve onun başkanı suçunu örtmek için « Hadiseleri İşçi Partililer çıkarttı» diyerek sözde kendini savunmak istemektedir.

İşçiler kendisine ve sendikasına karşı ayaklanmışlardır. Suçlu bu sömürü düzeniyle birlikte sömürü sendikacısı olan kendileridir. Bo şuna bize çamur atmaya kalkmasınlar. Zira oyun geri tepti.

Şayet kendilerinde, işçi parası yemekten arta kalan birazcık insanlık onuru varsa derhal istifa etmeleri gerekir.

GER—ÇEK:

Birazda biz Hükümet edelim

HÜSAMETTİN GÜVEN

Türkiyenin yönetiminde öteden beri kapitalist dediğimiz zengin sınıf el koymaktadır. Nüfusumuza oranla gölde bir damla olan bu sınıf kurmuş olduğu çarkla (sistemle) devlet yönetimini tekeli altına almakta dolayısiyle kanunlar kendi sınıfının menfaatine çıkarmaktadır. Bu kanunlardır ki onların daha palazlanmalarını (zengin olmalarını) temin eder.

Büyük bir çoğunluk ve büyük bir güç olan Emekçi sınıfı (İşçi-Köylü-Aydın vatandaş) sadece onlara oy temin eden bir hazine durumuna düşmekte ve onların hükümet etmelerine alet olmaktadırlar. İşin garip tarafı bu sınıf seçimlerde emekçi sınıfa sadece vaadler yapmaktadır. İktisadi bakımdan bulanım içinde olan emekçi, belki bize bir faydası olur düşüncesiyle onlara oy vermekte ve kendi sefaletini yoğunlaştırmaktadır.

1961 yılına kadar, emekçilerin kurduğu bir parti olmadığından emekçi sınıf oy verse de soyguncu kapitalist partilerden biri seçilir ve memlekete hükümet ederdi.

Kapitalistlerin sıkılmadan slogan haline getirdiklerisözcüklerden biride bu vatanı ancak biz yönetebiliriz. İşçi ve köylü sınıfından hükümet kadrosunda görev yapabilecek kişiler bulunmaz gibi adi ve aşağılık sözleridir. Çok eski tarihe gitmemek için 1940 tarihini esas alırsak, o günden bugüne dek geçen 28 yılda Türkiyenin nasıl yönetildiğini veya bu kapitalist denen zengin sınıfın nasıl hükümet ettiğini azıcık düşünürsek anlarız.

Soyguncu, sömürücü kapitalist denen zenginlerin hükümeti Vatanımızın ana davalarından hangilerini başarabilmişlerdir.

Türkiyenin sağlık işlerini mi başardılar?

Türkiyenin eğitim işlerini mi başardılar?

Türkiyede ağır sanayi mi kurdular?

Türkiyenin ulaşım işlerini mi başardılar?

Ve nihayet Türkiyenin işsizlik davasını mı başardılar! Kendi zenginlikleri ve çıkarlarından başka birşey düşünmeyen ve düşünme ahlakından yoksun bugünkü kapitalist denen zengin sınıfların partileri ve hükümetleri, üstelik bu güzel vatanı açlar diyarı haline getirdiler.

Kapitalist denen zengin sınıfın bu ihanetlerine bir son vermek zamanı gelmiştir. Önümüzdeki genel seçimlere kadar işçi sınıfının itici gücü etrafında Köylü ve Aydın vatandaşlar birleşmeli ve demelidir ki, Çekilin yolumuzdan BİRAZ DA BİZ HÜKÜMET EDELİM. Edelim ki ihanetleriniz yüzünüze bir şamar gibi insin.

Türk-iş'in Türk işçilerine hiyaneti

Türk-İş, Türkiye işçi sendikalarının en büyüğüdür. Bünyesinde 1.000.000 işçi barındırıyor. Bu sendikanın idarecileri, Biz sendikalar politikaya karışmıyalım meclis üstü bir kuruluş olalım diyorlar.

İşçiler aleyhinde veya lehinde mecliste hazırlanan tasarılar, kanunlar görüşüldüğü zaman Türk.İş İdarecileri meclisin kapısında bekleyip, meclise giren, çıkan milletvekillerine (aman beyefendi aman ağam, işçinin lehine şu kanun gelirse lehte, filan kanun gelirse aleyhte oy kullan diye yalvarıyorlar. Halbuki meclisin milletvekilleri (Türkiye İşçi Partisi milletvekilleri hariç) diğer millet vekilleri köyden olursa köy ağası çiflik sahibi, şehirden olursa tüccar, patron, ithalatçı, ihracatçı yani sırtımızdan geçinen, elini sıcaktan soğuğa sürmeyen kolay para kazanan sınıftan olanlardandır. Bu adamlar işçi lehine oy kullanırlarmı? Tabiiki işçi lehine oy vermezler. Çünkü işçi lehine verdikleri oylar kendi aleyhlerine olur. Bu adamlar delimidir kendi aleyhlerine oy versinler.

Bir patron işçiye ne kadar az ücret verirse o patron o derece kâr etmiş olur. Bir işçinin yevmiyesi ne kadar fazla olursa patron o derece az kazanç sağlar. Demekki patronun kârı işçinin ziyanına, işçinin kârı patronun ziyanına yol açıyor. Şu halde patron millet vekili olursa pek tabiiki kendi aleyhine kanun çıkarmıyacaktır.

Başka bir misal: Bir tüccar millet vekili olduğu takdirde, bunun yapacağıda düşük fiata aldığı malı pahalıya satmaktır. Bu millet vekili de hiç bir zaman malının ucuz fiata satılması için kanun çıkarmayacaktır. Başta da söylemiştik ya Türk-İş yöneticileri «Biz siyasete karışmıyalım, meclis üstü bir kuruluş olalım» Meclis üstü denince bu meclisin üst katında bir yer değil, Bu meclis üstü diye işçiyi uyutma numarasıdır. Bu sendikacılar da işçilerin sırtından gayet lüks bir şekilde yaşayıp meclis kapılarında patron ağa partilerin millet vekillerine temennalar çekerek meclis üstü politika izlemeye çalışırlar.

Meclisin kapılarında sömürücü partililerin milletvekillerine yalvarmaklamı meclis üstü bir politika izliyorlar?

Yeni bir haber çıktı gazetelerde. Çalışma bakanlığı bir tasarı hazırlamış işçilik sigortası kuracakmış. Bunun parası da, biz işçiler tekaüd oldugumuz zaman aldığımız kıdem tazminatı denen son yardımın parası verilmiyerek sağlanacak.

Biz diyoruz ki, Türk İş denilen kuruluş işçilere hiyanet etmektedir. Bu kuruluş buroşür, mecmua yazı, beyanatlarla işçilerin, köylülerin ve Türk sosyalistlerinin meclise seçilememesi için elinden geleni yapmaktan kaçınmıyorlar.

Emekçiler Türkiyenin tek sosyalist partisi olan Türkiye İşçi partisine girerek seçim yoluyla iktidara ağırlığımızı koyalım. K e n d i menfaatlerimiz yararına kanunlar çıkararak kendi kendimizi idare edelim.

M. Sevindi

İşçi

İlâhlar kurban mı arıyor

5 Şubat 1968 i 6 Şubat 1968 gününü bağlıyan gece Kozlu Bölgesinde başlayarak Üzülmez Bölgesine sıçrayıp genişleyen olay biter bitmez ilâhlara kurban aramağa başlamışlardır. Evet bu hareketler de sanki Türkiye İşçi Partisinin ilişiği varmışcasına propaganda yürütülmekte hatta kendini bilmez satılmış Sendika başkanı da bu meyanda demeç vermekten hicap etmez. Neden bu iftiraları atarlar. Biz onlar gibi vatan ihaneti içinde değiliz. Biz onlar gibi halkımızın sırtından milyonlar vurmuyoruz.

Bu gibi iftiralarla bizleri korkutacaklarını sanıyorlarsa aldanıyorlar. Biz kimseden korkmuyoruz, Korkmuyoruz çünkü, kapitalist denen zümre gibi vatan satıcılardan değiliz, Ancak onlar zaten fakir olan bizlerin huzurunu bozmak için yaparlar bunu. Herkesin evinde annesi ailesi ve çocukları vardır. Onlar üzerinde bu alçakça yayınlar etki yapmakta ve evde huzurlarımızı bozmaktadırlar. Yeter artık.

Gerçekler konuşsun. Yıllarca havzamızda yapılmakta olan kanunsuzlukları bir yana bırakalım. Son zamanlarda kimlere 10 TL ye kadar zamlar verildi. Neden, yangından malını kaçırıyordunuz 1967 yılı birinci ayda tarafsız komisyonca verilen yer altı 20. yer üstü 17 TL. yövmiyeyi temcit pilâvı gibi ısıtıpta şimdi sözleşme maskesi ile vermek isteyenlerden mes'ül olanlar neden aranmaz. Toplum psikolojisinden bir haber midirler. Alt yapıda birikken ekonomik zorlukların ve sömürü düzeninin etkisini hiçmi hesaba katmazlar.

Evet beyler, Maden işçisini halâ davar yerine mi koyuyorsunuz ki, şunun bunun tahriki ile bu boykotu yapsın.

Yoksa maksadınız ilahlara kurban aramaksa başka kapıya.

Devlet buba sen kiminbubasısın?

11 sene evvel Çaydamar ocaklarında çalışmakta iken hastalandım Beni ocaktan kapı dışarı ettiler. Hem de tek kuruş vermeden.

Şimdiyse 11 seneden beri işsizim 11 cana bakmaktayım. Çok mağdur durumdayım işe girmek istedim, beni doktor mesleki çıkardı. Hastahanede doktorlar bize insan gözü ile bile bakmıyorlar. Bir kaadı imzalamak için kalem vermediler. Bizim elimizde zehir mi var anlamadım ki. Şimdi ben ne yapacağım, doktorlar ocakta çalışamaz diyorlar. İşletme dışarıya işçi almıyor, sapasağlam bir adamım 97 kilo geliyorum. Bizim canlar ne yiyecek. Devlete buba dedik, bubalık böyle mi olur demek ki devlet buba zenginlerin bubasıymış, fakir fukaranın bubası elbet meydana çıkar. Gayri ne diyeyim, hep anladık neyin ne olduğunu elbet bida seçim olur.

Devrek Veysioğlu

Köyünden bir emekçi

Köylüler Meclise

Dört yılda bir çağırılıp
Köyün meydanlarına
Bir yığın palavrayla
Aldatıldık bunca yıl
Bize bizden başkasından
Fayda yok gardaş ayıl

Biz savaştık cephelerde
Sonra kaldık köşelerde
Tepemizde kızgın güneş
Önümüzde kara saban

Gece gündüz çalışırız
Dayan gardaşım dayan
Hiç zahmet etmeyin beyler
Dört yılda bir köylere

Bıktık artık yalanlardan
Hakkımızı aramaya
Gidiyoruz gardaşlar,
Meclise tarlalardan

Köy kalkınma kooperatifleri kurulurken

Kooperatifçilik doğrudan doğruya köylüyü sömürücü tüccarın elinden kurtarmakla kalmayıp, köylünün birlik kurmasını sağlayan bir teşkilattır. Köylü kardeşlerimiz çeşitli dallarda ürettikleri ürünlerini komisyoncu ve aracılara kaptırmadan kooperatifleri vasıtası ile değer fiatına satabileceklerdir. Dolayısıyle dışardan almak mecburiyetinde oldukları maddeleride piyasanın rayiç fiatlarından daha ucuza temin edebileceklerdir. Kooperatifin kârlarına da hisseleri oranında ortak olacaklarından aldıkları malın ücreti biraz daha düşük olacaktır.

Devlet köy kalkındırma kooperatiflerini kurmakla görevlendirilmiştir. Ama hakim sınıfların temsilcileri olan çeşitli partiler ve iktidar, kooperatifler kanun tasarısını kanunlaştırmazlar. Zira biliyorlar ki bu kanun çıktığı takdirde köylü kardeşlerimiz örgütlenecek, ürettikleri ürünleri komisyoncu ve aracılara kaptırmıyacaktır.

Köy işleri bakanlığı tarafından kooperatiflerin kuruluşuna ait bir ana sözleşme (Tüzük) hazırlamıştır. Ve mevcut kooperatifler bu ana sözleşme esaslarına göre kurulmaktadırlar. Aynı sözleşmenin bir maddesinde kooperatifin kefaleti altında % 1,5 faiz ve uzun vade ile ziraat bankası kredilerinden istifade edememiştir. Ziraat Bankası köylüye kredi vereceği yerde tüccara kredi vermekte devam etmektedir. Banka tüccarın istek ve arzularına boyun eymekte, tüccar da zenginliğin verdiği güçle kooperatifleri sabote ettirmek için kooperatifin kurulan köy halkından kiralık adamlar tutmakta ve olmadık iftiraları, safsataları yaymaktadırlar. Maksat meclislerdeki efendileriyle beraber tabanda başlayan bilinçli uyanışı daha filizken yok etmektir.

Örneğin: Devreğin Bılık köyüne 1967 yılında kurulan kooperatife yine devreğin sayılı un ve çeşitli dallarda toptan ve parakente satış yapan bir FİRMA tarafından yapılan bir takım yolsuzluklar gibi nelerile karşılaşmaktadırlar. O firmaki sırf kooperatifi köylü kardeşlerimizin gözünden düşürebilmek için un çuvallarının yarısını kepek ve diğer yarısınıda un doldurmak gibi bir fiili göze alıp bu işlemi yerine getirmekte bir sakınca görmemiştir.

Köylü kardeşlerim:

Birde senin partin olan TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ'nin programına bakalım ve kooperatifçilik hakkında neler diyor:

(Küçük işletme sahiplerinin kendi ortak meselelerini çözmek ve işlerini görmek amacı ile serbest kooparatifleşme hareketlerine girmeleri teşvik olunacaktır. Kooparatif kurma konuşunda iki noktada önemle durulacaktır.

1- Kooperatiflerin üreticiler tarafından kendi arzularıyla kurulması, köylülerin kooperatif kurmaya veya mevcut olanlara girmeye hiç bir şekilde zorlanmamasıdır.

2- Kooperatiflerin demokratik esaslar içinde kurulup işletilmesinin sağlanması, bunların daha güçlü üreticilerin nüfusu altına girmelerinin önlenmesi ve her halde küçük üreticilerin çoğunluğunun yararına işlemelerinin sağlanmasıdır.

İşçi Partisinde toplanıp seçimle başa geçince biz köylüler bu işleride düzeltmesini biliriz.

Ebe, Ebe, Ebe...

Arıt Bucağı, 17 köyü, 50 den fazla mahallemizin bir ebesi vardı. Onu bizden almışlar. Ereğliye vermişler. Neden?

Hep böyledir. Bizden alırlar. Bizden asker alırlar. Vergi alırlar. Neden ocaklarına ve Almanyaya işçi alırlar. Ormanlarımızdan kereste alırlar. Yetiştirdiğimiz ürünleri ucuzca elimizden alırlar. Seçimlerde oylarımızı alırlar. Gumanın 6 köyünün bir eski okulunda bir tek öğretmenimizi çok görürler. Zaman zaman elimizden alırlar. Nufuscumuzu sık, sık alırlar Defterleri Bartın'a taşırlar. Yolumuza bakmazlar. Kırılmış çakıl hazır yolun kenarında durur. Yolumuza dökmezler. Makinalar boş durur, Karaköylerin yolunu yapmaz.

Bize sağlık memuru, doktor vermezler. Sağlık merkezi, doğum evi, dispanser kurmazlar. Fabrika hiç kurmazlar. Elektrik-su vermezler. 1o tane köyümüze okul yapmazlar.

Cehil kalan çocuklarımızın hakkını kim ödeyebilir?

Gumanın 17 Mahallesi haftada bir pazar kurulmasını ister. İzin vermezler. Pazar kararını verdik derler. Vermezler, vermezler oğlu vermezler.

Hep bizden alırlar. Neden? Düşün. Bizde insanız, insan gibi medeni yaşamak istiyoruz diyelim kardeşlerim.

Nasıl olmuşta bize bir ebe vermişlerdi. Analarımızın hatırı için onunla ağzımızı tutmuştuk, Şimdi anamızı ağlatırlar. (Ağlarsa anam ağlar, başkaları yalan ağlar) Anamın ağlamasına dayanamam...

Arıt Çöpbey köyünde

N. Hatipoğlu

İşçi ücretleri çok düşüktür

(TİP) Türkiye İşçi Partisi işçilerin alın teri olan haklarının verilmesi için olanca gücüyle mücadele etmektedir

Dünyanın hiç bir ülkesinde *Türkiyedeki* kadar düşük, daha doğrusu yüz karası olan bir ücretle maden işcisi çalıştıran hükümet yoktur. Zonguldak maden ocaklarında çalışan işçi kardeşlerimiz seneler den beri babadan oğula maden ocaklarında hayatları pahasına memleketin milli servetini yer yüzüne çıkarmaktadırlar.

Buna karşılık aldıkları ücret verenler için bir yüz karasıdır. Bu gün on beş yirmi lira yevmiye ile Türkiye de maden işçisi çalıştığını başka memleketlerde söyleyen olsa adama deli derler. Çünki Avrupa ve Amerika maden ocaklarında işçilerin aylıkları en az 3—4 bin lira arasındadır.

Bundan başka işçi çocukları en yüksek okullara kadar gidebilme ve okuyabilme imkânlarına sahiptirler. Emekli olan işçi hayatının sonuna kadar aynı parayı emekli aylığı olarak almaktadır.

Bizde ise 15-20 lira arasında yevmiye ile çalışan işçiler nerde kaldı çocuklarını üniversiteye göndermek şöyle dursun davarları ve malları beklemek için ayağında ve üzerinde doğru dürüst ne pabucu vardır, ne de soğuktan korunacak bir elbisesi vardır. Akşam eve dönünce doğru dürüst yatacak yeri bile yoktur. İşçi kardeşlerimiz canları pahasına gece gündüz yer altında çalışırlar Fakat kasabın önünden geçerken etlere bakarlar. Dükkânların önünden geçerken giyim kuşam mallarına bakarlar. Lokantaların önünden geçerkende yemeklerin kokusuyla doymaya çalışırlar. Bumudur hakları?.

Biz Diyoruz ki bütün değerlerin yaratıcısı işçi kardeşlerimiz insan gibi yaşayabilmeli yani istediği zaman et yiyebilmeli, üç günde bir defa tatlı m e y v a yiyebilmeli, çocuklarımıda bir imkan sağlıyabilmeli. İşçi çocukları parasız olarak devlet tarafından okutulmalı bunlar işçilerin en tabii haklarıdır ve herkesten fazla haklarıdır. İşte Türkiye İşçi Partisi bunun mücadelesini yapmaktadır.

Unutmamak lazım ki: İşçi ve köylü kardeşlerimizin oylarını kullanırken bu meseleleri iyice düşünmeleri gerektir.

İŞÇİ DAVALARI

Billndiği gibi binlerce maden işçisi yevmiyelerinin azlığından, haklarının verilmediğinden, yemekhanede, iş başında, hastahanede, dispanserlerde. yolda, izde kendilerine insanca muamele edilmediğinden daima şikâyetçidirler.

Dertlerini dinleyen, haklarını koruyan bir sahipleri yok. Hakarete uğrarlar, on paralık bir hata yüzünden, hattâ bazen keyfi olarak yevmiye cezası görürler. Zaten ocağa girip, bir yevmiye yapan işçinin anasından emdiği burnundan gelmiştir. Bir ayda aldığı parası 450 — 600 civarında. VERİLEN YEMEK YETMEZ, çok kere ocaktan geç çıkarlar, 10—12 saat çalışanlar çok. fazla saat için para vermezler işçilere, yemeğin sonu kalır, yese bir türlü, yemese bir türlü. İşçi kardeşlerimiz aldıkları aylıkları en az 100—150 lirasını dışarda lokantaya, bakkala verek karınlarını doyururlar. Elinde kalan 3—4 yüz lira ile köylerine giderler.

Çoluk çocuklarının yemesi, giymesi, evin ötebe ri masrafları, hayvanların masrafları bu ellerindeki 3—4 yüz lira ile zor karşılanır.

Bu vaziyet karşısında tekrar grubunda ocağa dönen işçi kardeşlerimizin elinde avucunda beş on lirası ya kalır ya kalmaz. Ne yapsınlar bir kere oylarını verip iktidara getirdikleri partiler kendilerinden yana çıkmamıştır.

BEĞENDİNİZ Mİ BEYLER?

Onbinlerce i ş ç i ne yapsakta sabah kahvaltısında çaya katık yapsak. Zeytin 10 lira. beyaz peynir 14 lira kaşar peynirini zaten yiyemeyiz, tereyağını zenginlerden duyarız, bal olsa ilâç yerine kullanırız. Kahvaltı için çay sofrasına oturan ortalama olarak 5 nufuslu aile reisi olan işçi; çocuklarına karşı suçlu durumuna düşüyor, yüzü gülse bile içi kan ağlıyor. Ve bu hal işçiyi hayatından bıktırıyor.

Birde kapitalist denen zengin sınıfa bakalım. Aile reisi olan zenginin evinde çay masası kurulur, tereyağı, reçel, peynirin çeşitleri, zeytinler, sofrada hazır durur da çocuklar hangisini yesek acaba diye naz ederler. Kapitalist yokluk içinde kıvrananları düşünmeden keyfinden dört köşe olur.

Gördünüz mü?

İşçi diğer oyunlarını bırak, yalnız sabah kahvaltısında bile hayatından bıkar, ömründen çok şeyler kaybeder. Zengin denen kapitalist ise, her zamanki gibi zevkle çocuklarının yemek yiyişlerini seyreder.

İşçiden Mektup

Hakiki Sendikacılık bumudur?

Bizim sendikacılar Ankara'ya toplu sözleşmeye gidiyoruz derler, Efendim biz sendikacıyız işçi haklarını almak için toplu sözleşme yapacağız sonra sendikayı şahısların menfaatine alet etmek isterler.

Sendika ne Ahmedin, ne de Mehmedin çiftliğidir. Sendika bizimdir. Bizim karşımızda yalanlarla bizi kandırmağa çalışanlara biz bir gün sorarız. Çünki sendikayı Ahmet, Mehmet kurmuş değil biz işçiler kurmuşuzdur. İcap ederse onları da gel aşağı ederiz. Bunu da anayasa yolu ile yaparız. Çünki seçimle geldiler, seçimle giderler. Bunu iyi bilsinler ki bu hakikidir.

Neden diye soranlar olursa onu da şöyle açıklarız: yaş dolayısıyla işten ayrılanların emeklilik haklarını vermezken bizim paraları zenginlere ait partileri propağandası yoluna harcıyarak kitap bastırıp bizlere dağıtmaya lüzum yok. Bize eğitim, kültür ve geçim lazım. Biz reyimizi hangi partiye vereceksek biz biliriz.

Sendikanız o kadar zenginse bize okuma yazma öğretsin. Boşuna paraları harcamasın. Bir gün sorulursa cevap veremezler. Onuda kendileri düşürsünler.

Koziudan Bir İşçi

Çerde de sohbet

Çerde Ulusun uzak bir köyü, Çerde de halk ne eder, ne ile geçinir nasıl yaşar burasını herhalde hiç düşünen olmadı şimdiye kadar.

Hükümet çerde'ye okul yapmamış ama Çerdeli yapmış. Çerdeli şimdi hükümetten daha güçlü, daha güçlü olacak; hele kendi arasından meclise adam soksun da görün siz onu.

Efendim diye söze başlayıp (bizim millet tenbeldir, anlayışsızdır, iyilik yaramaz) diyenler kendi okulunu kendi okulunu kendi açan Çerdeyi görmeliler.

Çerdeli bu gün olayları az çok değerlendiriyor, Yarın hükümetin bütçesinin neden zayıf olduğunu, neden kendi iyiliği ne kanunlar çıkmadığını anlıyacak, şimdi okulunu kendi yapan, yarın meclisine, kendi gidecek olan Çerde'ye ne mutlu,

Çerdeli
Bir Emekçi

Düzen suçlu arıyor

(*Baştarafı 1 nci sahifede*)

onu bunu suçlamaya kalkmak hiç bir zaman meseleyi çözüme getirmeyecektir.

İşçileri ayaklandıran temel mesele ekonomiktir. İşçi istismardan şikâyetçidir. İnsan gibi çalışmak ve insan hibi yaşamak istemektedir.

Elbetteki her çeşit kültürden yoksun olan maden işçileri ancak böyle protestoda bulunabilirler.

«İşçilerin kulağına kar suyu kaçmış» diyenler tarihin akışından habersiz olanlardır. İşçiler politik bilince kavuştukca bu gibi kanunsuz baş kaldırmalar bitecek ve işçi sandık başında hakkını arayacak ve meclise bizzat giderek kendi hakkını gene bizzat kendisi savunacaktır.

S. YUMRUK

Dizgi, baskı
Bingöl Matbaası
Tel.2390 Zonguldak

Sahibi
Hüsamettin Güven

Sorumlu Müdür:
Ahmet Hamdi Dinler

—21 Şubat —1968
Sayı: 9 Fiatı: 25 Kuruş

Yıllık Abone Fiatı 6 TL.